

מ"ת 15179/03/19 - ויסאם שבאיטה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בטבריה

מ"ת 15179-03-19 מדינת ישראל נ' שבאיטה (אסיר)

בפני	כב' סגן נשיא, השופט ניר מישורי לב טוב
מבקש	ויסאם שבאיטה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפני בקשה לעיון חוזר לפי סעיף 52 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו - 1996 (להלן: "חוק המעצרים"), במסגרתה בית המשפט מתבקש להורות על שינוי תנאי השחרור בערובה באופן שיותר למבקש. לשהות בתנאי מעצר בית לילי בבית הוריו ביישוב עילבון.

רקע:

1. בתאריך 10.3.19 שוחרר המבקש בתנאי מעצר בית מלא בערובה. בתאריך 15.5.19 הורשע המבקש על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בביצוע שתי עבירות תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש. במעמד זה נערכה הקלה בתנאי השחרור בערובה בעניינו באופן שהותר לו לצאת את כתובת מעצר הבית בערובה לצורך עבודה בפיקוח.
2. במסגרת בקשתו עותר ב"כ המבקש להתיר למבקש לשהות בתנאי מעצר בית לילי בבית הוריו של המבקש ביישוב עילבון ובשאר הזמן יצא לעבודה כאמור בהחלטה מיום 15.5.20.

3. טיעוני הצדדים בבקשה :

טיעוני ב"כ המבקש:

מדובר במבקש הנמצא בהרחקה קרוב לשנה. בית המשפט שחרר אותו ללא שידרש לתסקיר וזאת מאחר ומדובר במבקש נעדר כל עבר פלילי וגם בני משפחתו לא נחקרו במשטרה. בית המשפט נתן אמון במבקש והמבקש לא הפר את האמון ולא איכזב את בית המשפט גם כאשר בית המשפט איפשר לו לחזור לעילבון ולעבוד במרחק של 100 מטר

מביתו כשהוא חופשי ומסתובב בכל הארץ ובלבד שלא יתקרב מרחק של 100 מטר מביתו. מאז המקרה המתלוננת לא הגיעה לעילבון כלל וכלל, ואינה רוצה לחזור. גם המבקש ומשפחתו אמרו שבמידה ורוצה לראות את הילדות היא יכולה לעשות זאת שכן ברור שאמא רוצה לראות את הילדים שלהם. עוד נטען כי הצדדים התגרשו והאמא נמצאת בטורעאן אצל הוריה ויכולה לחזור. המבקש קיבל אחריות על מעשיו ואין עוד עילה להרחיקו מהבית בו מתגורר, למרות שהמתלוננת רחוקה עשרות ק"מ מהבית.

עוד הוסיף ב"כ המבקש כי בתסקיר הקודם הייתה המלצה חיובית, יש למבקש תעודת גירושין. במידה וכל פעם תרצה המתלוננת לראות את בנותיה, המשיב יחזור לעראבה ולא יישאר בעילבון.

טיעוני המשיבה :

מתסקיר המעצר עולה כי מסוכנות המבקש כלפי המתלוננת גברה. המבקשת לא הגישה עיון חוזר נוכח כך אך לכל הפחות יש להשאיר את התנאים על כנם. הליך הגירושין לא הסתיים והוא בעיצומו כפי שעולה מהתסקיר. ההליך המשפטי הוא הגורם למסוכנות, נוכח המסוכנות המליצו על המשך שילובו בטיפול במשפחה. היו ניסיונות רבים ליצור קשר עם המבקש ללא הצלחה. ב"כ המשיבה שוחח עם המתלוננת שמסרה כי היא מפחדת מהמבקש. ברגע שבית המשפט לענייני משפחה יפסוק בנוגע למשמורת, היא חפצה לראות את בנותיה, ואם המבקש יהיה באזור היא לא תגיע. הקרבה בין בית הורי המבקש לבית המבקש היא 10 מטר בלבד. נוכח האמור מבקש המשיבה לדחות את הבקשה.

דין והכרעה

בבקשה לעיון חוזר, כגון הבקשה בה עסקין, בית המשפט מוסמך לעיין מחדש בהחלטתו, רק בהתקיים תנאים המפורטים בסעיף 52 (א) לחוק המעצרים, שזו לשונו:

"עצור, משוחרר בערובה או תובע, רשאי לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר, בעניין הנוגע למעצר, לשחרור או להפרת תנאי השחרור בערובה, לרבות בהחלטה לפי סעיף זה, אם נתגלו עובדות חדשות, נשתנו נסיבות או עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה".

האם "עבר זמן ניכר מעת מתן ההחלטה" ?

על הסוגיות עליהן צריך בית המשפט לתת את הדעת בבקשה לעיון חוזר המסתמכת על "חלוף הזמן" עמד בית המשפט המחוזי בנצרת בבש **2347/06** פרץ שלמה נגד מדינת ישראל מפי כב' השופט אברהם אברהם :

"מה, בכל זאת, ביקש המחוקק לומר בסעיף 52(א) לחוק המעצרים, כשקבע את החלופה השלישית, זו שעניינה חלוף הזמן מאז ניתנה ההחלטה? התשובה לכך מצויה בדברים שהבאנו למעלה מפי כב' השופט פרוקצ'יה. יעודו העיקרי של העיון החוזר הוא 'לבחון מחדש, האם בנקודת זמן מאוחרת

להחלטת מעצר נגרע תנאי זה או אחר, שקיומו נדרש לצורך המשך המעצר. על כן, אם 'עבר זמן ניכר מאז מתן ההחלטה, ניתן לחזור ולבחון סוגיות הנוגעות לעילת מעצר, ראיות לכאורה, וחלופת מעצר'."

בהחלטת בית המשפט המחוזי בנצרת במסגרת **בש 002201/06** עמיר מולנר נגד מדינת ישראל נקבע מפי כב' השופט נסים ממן בבקשה לשינוי תנאי מעצר הבית המלא:

"לדעתי, לא עבר זמן ניכר כלל וכלל. חודשים ספורים של מעצר בית הם דבר שבשגרה, והגם שצריך לעשות הכל כדי לצמצם את התקופה אין לומר שזהו זמן ניכר. ראו למשל, ב"ש [מחוזי נצ'] 2184/06 שהואן נגד מדינת ישראל, נבו המאגר המשפטי הישראלי [27.6.06] וגם בש"פ 6772/05 פלוני נ' מדינת ישראל תק-על 2005(3), 1750, עמ' 1752 שם נקבע כי -

"... לא נשתנו אף הנסיבות מאז, ולא עבר "זמן ניכר", כלשון הוראת החוק, מעת מתן ההחלטה המקורית. בנסיבות עניין זה, מעבר ארבעה חודשים מאז מתן ההחלטה אינו מצדיק את שינויה בשל יסוד חלוף הזמן גרידא, וההנחה המובנית בחלופת מעצר בית שהוחלה בהסכמת העורר היא כי הוא ישהה במסגרת זו במהלך התנהלות משפטו, וכל עוד הוא מתמשך התמשכות סבירה, לא תקום עילה לשינוי תנאי החלופה. בנסיבות שלפנינו, זהו, אכן, מצב הדברים. משבקשתו לעיון חוזר של העורר אינה עומדת בתנאי הסף האמורים, דינה להידחות".

במקרה זה דחה בית המשפט בקשתו של המבקש להקלה בתנאי מעצר בית מלא וזאת בחלוף ארבעה חודשים ובשעה שההליכי ההוכחות צפויים היו להימשך עוד חודשים ארוכים וזאת בשונה מהמקרה שבפני בו קבוע התיק לקבלת תסקיר שירות המבחן וטיעונים לעונש לחודש הבא.

לציון כי ערר על החלטה זו נדחה ע"י כב' השופט רובינשטיין בבש"פ 6358/06 עמיר מולנר נגד מדינת ישראל ובית המשפט מציון במפורש גישתו בעניין חלוף הזמן המהווה עילה להקלה בתנאי השחרור בערובה :

אף אני, כסגן הנשיא המלומד, סבור כי לא חלף עדיין זמן ניכר - כמשמעו בחוק - מן ההחלטה המצדיק את השינוי המבוקש כנתינתו, קרי, הגבלת מעצר הבית לשעות הערב והלילה בלבד. לא הרי שהות של מספר חודשים במעצר מאחורי סורג ובריח כהרי מעצר בביתו של אדם, גם אם אין להקל ראש בהגבלות שבמצב זה (ראו ב"ש 215/73 מדינת ישראל נ' סלימאן, פ"ד כח' (1) 246, 249, השופט ברנזון). להבחנה בין מעצר בית למעצר בפועל ראו גם בג"צ 5555/05 פדרמן נ' אלוף פיקוד המרכז, פ"ד נט (2) 865, 870-869.

לאור עיקרון המידתיות מציון בית המשפט העליון כי המועד המתאים להגשת בקשה במקרה שבפניו יהיה בחלוף 9 חודשים משחרורו של העורר ולאחר דיוני ההוכחות הקבועים במועד זה.

בהחלטתו בב"ש **3712/08** סעד רתיב נגד מדינת ישראל עומד בית המשפט המחוזי בחיפה, מפי כב' השופט ר. שפירא על פרק הזמן המהווה "חלוף זמן" המצדיק שינוי תנאי שחרור בערובה :

"אוסף עוד, לענין זה, כי לטעמי, בעניינו של בגיר ובהעדר שינוי נסיבות אחר, זמן שיחשב לזמן המצדיק בחינה מחודשת של תנאי שחרור הוא פרק הזמן של חלוף תשעה (9) חודשים ממועד מתן החלטת השחרור. לענין זה סבור אני כי יש ללמוד על הזמן לבחינת חלופת מעצר מהוראות סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996, הקובעות מנגנון של עיון חוזר בהחלטת מעצר לאחר חלוף תשעה חודשים. סבור אני כי פרק זמן זה מנחה כאמת מידה לפרק הזמן הראוי לבחינתה של חלופת מעצר, זאת בהעדר שינוי נסיבות אחר. "

סיכומי של דבר, מהפסיקה המובאת לעיל עולה כי נקודת האיזון בין הפגיעה בחופש התנועה של המבקש השווה במעצר הבית, הפגיעה באיכות חייו ובחופש העיסוק והקניין שלו לבין הצורך באיון מסוכנותו של המבקש ממוקמת באזור תשעת החודשים בהם שווה המבקש בתנאי מעצר בית מלא ולא לפני כן.

אכן, ניתן לחשוב על מקרים בהם גם בחלוף תקופה קצרה יותר יהיה משום חלוף זמן המצדיק הקלה בתנאי השחרור בערובה אך לצורך כך על בית המשפט להתרשם כי פרק הזמן הקצר יש בו כדי להחליש באופן משמעותי את עוצמתה של עילת המסוכנות.

מן הכלל אל הפרט :

במקרה שבפני הורשע המבקש בביצוע עבירות תקיפת בת זוגו וגרימת חבלות של ממש בשתי הזדמנויות שונות.

במסגרת החלטה זו לא נעלמה מעיני כי לא נטען להפרה כלשהי מצד המבקש מזה כשמונה חודשים וכי הותר למבקש להיכנס לתחומי היישוב עילבון ולעבוד במקום.

עם זאת ולאחר ששמעתי טיעוני הצדדים, שמעתי המפקחים ופרטי החלופה המוצעת ועיינתי בתסקיר המעצר המשלים מצאתי כי אין מקום להיעתר לבקשה וזאת מהטעמים כדלקמן :

א. הגם שחלף פרק זמן לא מבוטל מעת שחרור המבקש ללא שנרשמו הפרות לחובתו הרי שבמשך מרבית מפרק זמן זה שווה המבקש בתנאי מעצר בית לילי תוך שמותרת יציאתו לעבודה ואין הפגיעה במבקש כפגיעה במי ששווה תקופת ממושכת בתנאי מעצר בית מלא.

ב. נוכח התרשמות שירות המבחן כי יחסיהם של בני הזוג נכון להיום מתוחים ונסובים סביב מאבקים המשפטיים על משמורת הילדים הקטינים שעה שבנות בני הזוג שוהים בבית הורי המבקש בעילבון ובן נוסף שווה עמה בטורעאן והתרשמות שירות המבחן כי בעת הזו גברה רמת הסיכון הנשקפת מהמבקש והנה גבוהה באופן משמעותי, לא מצאתי כי קיימים טעמים כבדי משקל אשר יצדיקו סטייה מהמלצתו השלילית של שירות המבחן ואין די בחלוף הזמן כשלעצמו בנסיבות תיק זה והעבירות בהן הורשע המבקש כדי להורות על העתקת מקום מגורי המבקש לעת הזו.

ג. מעדות הורי המבקש עולה כי המרחק בין בית המבקש והמתלוננת וביתם הינו 10 מטרים. אין חולק בין הצדדים כי נכון להיום רשאית המתלוננת לשהות בביתה בעילבון ולפגוש בנותיה הקטניות ולא הוצגה בפניי כל החלטה שיפוטית אשר קובעת כי פגישה זו תיעשה תוך הודעה מוקדמת או הסכמת המבקש או מי מהוריו. במצב דברים זה ועל רקע העבירות אותן עבר המבקש, תביא החלטה בדבר העתקת מקום מעצר הבית בסמיכות כה גדולה לבית המבקש והמתלוננת לאיון יכולתה וזכותה של המתלוננת לפגוש בילדיה הקטנים, קל וחומר להתגורר בביתה באם תחפוץ בכך. במצב הדברים המבוקש תיפגע המתלוננת פעם נוספת תוך הגבלת חופש תנועתה וזכויותיה כהורה. משכך גם לא מצאתי בדרך שהוצעה בדבר תיאום מראש ועזיבת המבקש את המקום משום הצעה ראויה, לא כל שכן מעשית.

ד. הוריו של המבקש הראו בעדותם כי מעוניינים לסייע לבנם אך כבר הוער בפסיקה הנוהגת כי פיקוח על ידי קרוב משפחה מדרגה ראשונה, קל וחומר הורים, מציב המפקחים בפני דילמה ממשית בין דיווח שיביא למעצר בנם ובין אי דיווח ומעילה בתפקידם כמפקחים. עוד אציין כי ניכר מעדות המפקחים המוצעים (ובמיוחד אביו) כי לא היו מעורבים ביחסי המבקש והמתלוננת בזמן בו נקט המבקש באלימות פיסית קשה כנגד המתלוננת כאמור בעובדות כתב האישום המתוקן ושעה שבוצעה במרחק כה זעום מביתם. זאת ועוד, הקירבה הממשית בין בית הורי המבקש ובית המתלוננת אינו מאפשר הגנה כלשהי על שלומה של המתלוננת באם יחליט המבקש להפר תנאי השחרור בערובה גם אם ידווחו על כך המפקחים המוצעים ברגע האמת.

ה. דיון שמיעת טיעוני הצדדים לעונש וקבלת תסקיר משלים קבוע בעניינו של המבקש ליום 2.4.20 ואין לומר כי מדובר בפרק זמן ממושך יתר על המידה.

סוף דבר:

הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לעיון הצדדים.

זכות ערר לבית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, י"ז שבט תש"פ, 12 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.